

Waargebeurd liefdesverhaal

Mijn jaar met Lewis

Leven met een male stripper

Nathalie Kriek

Dit is een uitgave van Open Kaart Producties

www.openkaartproducties.nl

Disclaimer

Om de privacy van alle betrokkenen te waarborgen zijn alle uiterlijke kenmerken, namen en woonplaatsen gefingeerd of geanonimiseerd en wordt niet vermeld om welke dansgroep het gaat. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek berusten op louter toeval.

Colofon

Omslagontwerp: Nathalie Kriek met dank aan Canva.

© 2021 Nathalie Kriek- Open kaart Producties.

Het is niet toegestaan om informatie uit dit boek op welke manier dan ook over te nemen, te kopiëren of openbaar te maken door middel van digitale verspreiding, druk, fotokopie, microfilm, elektrische en/of magnetische opslag of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

ISBN 978-94-93226-66-1

Voorwoord

Aangenaam kennis te maken. Mijn naam is Nathalie, oftewel 'Lola'.

Waarom Lola?

Wel...

Het is alweer 21 jaar geleden dat ik via een vriend de Schotse male stripper Lewis leerde kennen. Zijn echte naam luidt anders maar om herkenning te voorkomen heb ik in verband met de privacywet de namen van alle hoofdpersonen in dit boek gewijzigd.

Ook de uiterlijke kenmerken, woonplaatsen en situaties omtrent hotels, clubs, bars, T.V. programma's en andere zaken die eventueel zouden kunnen leiden tot herkenning of onthulling van de identiteit van de echte betrokkenen heb ik om deze reden aangepast.

En omdat ik toen toch bezig was heb ik mijn eigen naam ook maar veranderd in Lola, een willekeurige naam die door mijn dochter is bedacht omdat deze toevallig goed paste bij de naam Lewis. Dit om de simpele reden dat het voor mij persoonlijk niet goed voelde om in een verhaal vol gefingeerde en geanonimiseerde personages stug mijn eigen naam te blijven gebruiken.

En wat ik voel is voor mij heel belangrijk, zoals je gaandeweg tijdens het lezen zelf zult ontdekken. Als het even kan volg ik mijn intuïtie, zo ook met het oog op mijn beslissing om dit verhaal wereldkundig te maken.

Hoewel ik het verhaal natuurlijk al wel eens eerder heb verteld heb ik dit nog nooit zo uitgebreid en gedetailleerd gedaan als nu in dit boek.

Toch stonden veel mensen bij het horen van de beknopte versie vaak al met hun oren te klapperen. Sommigen adviseerden me zelfs om er een boek over te schrijven of met het verhaal naar een producent te stappen en het te laten verfilmen.

Ik twijfelde. Natuurlijk was ik me bewust van het feit dat je zoiets als dit maar één keer in je leven meemaakt maar vanwege het wel zeer persoonlijke aspect heb ik er toch nog lang over nagedacht of dit werkelijk wel zo'n goed idee was. Daarbij is het verhaal zó bizar dat het neigt naar ongeloofwaardigheid.

Aan de andere kant is dat wat dit waargebeurde liefdesdrama juist zo mooi maakt. Het is zo'n ongelooflijk verhaal dat je het eigenlijk niet verzinnen kunt.

Toen Netflix en Videoland werden gelanceerd en series steeds meer een hot item werden kwam het idee om mijn verhaal ooit te laten verfilmen weer terug en heb ik uiteindelijk de stoute schoenen aangetrokken om een producent te benaderen.

Hoewel deze er niet onwelwillend tegenover stond luidde het advies om er eerst een volwaardig boek van te maken zodat - als dit een succes zou blijken - hij alleen de filmrechten ervan zou hoeven kopen. Dit voorstel heeft

mij over de streep getrokken om het hele verhaal van A tot Z alsnog met iedereen die het lezen wil te delen.

Of er uiteindelijk een film of serie van gaat komen kan ik alleen maar hopen maar voor nu ben ik ook meer dan blij met dit bijzondere boek dat uit mijn ervaringen is voortgekomen.

De kans is groot dat je tijdens het lezen van deze ‘road movie’ op papier in gedachten jouw eigen film zult creëren dus is mijn wens op die manier toch al voor de helft uitgekomen.

Toen ik amper het eerste hoofdstuk had geschreven ontving ik een appje van mijn dochter die in een winkel stond te twijfelen tussen diverse kleine ringetjes die ze wilde kopen voor haar nieuwe oorpiercing. Eén van de sieraadjes was exact hetzelfde als het oorbelletje dat Lewis vroeger droeg. Hier was zij niet van op de hoogte.

Je kunt het interpreteren als een grappig toeval maar bij het zien van het oorringetje op de foto in mijn WhatsApp en het gevoel van directe herkenning dat hiermee door mijn buik golfde wist ik gewoon dat ik met het schrijven van dit boek op de juiste weg zat.

Vervolgens hoorde ik tijdens het typen van hoofdstuk twee buiten een aantal jongeren op de fiets voorbij gaan die een speaker bij zich hadden waaruit een nummer schalde dat Lewis destijds had gebruikt voor één van zijn dansacts. Ook dit ervoer ik als een teken dat ik hier vooral mee door moest gaan.

Toen het manuscript bijna klaar was en op Netflix de Nederlandse strippersfilm ‘Onze jongens in Miami’ werd gereleased en bleek dat de vrouwelijke hoofdpersoon ook nog Lola heette wist ik het helemaal zeker: dit boek gaat er komen!

Inhoud

I'll keep you posted.....	14
I'm a lot like Eeyore.....	23
You don't need my permission.....	40
Go home!	55
You remind me of Phoebe.....	67
Trip to Mars.....	96
I'm not in love.....	113
Cracked ribs.....	135
That's me in the toilet.....	166
Twist and Shout.....	180
I love you.....	198
Take care.....	222
Don't dream it's over.....	244
Boer Vis.....	264
Lyrics.....	266

Inleiding

2005. Het is een regenachtige middag in november als ik me voor de spiegel in mijn slaapkamer zit op te maken. Ik had er eigenlijk een gezellige pyjama dag van willen maken maar kwam net tot de ontdekking dat een aantal ontbijtspullen voor morgenochtend op is en ik dus toch nog even naar de winkel moet.

Naast me op bed zit mijn tweejarige zoontje in mijn sieradenkistje te struinen. Het houten doosje in de vorm van een schatkist zit vol glinsterende snuisterijen in alle kleuren van de regenboog maar hij weet er met zijn kleine vingertjes juist een klein saai zilveren ooringetje uit te vissen.

‘Die mama!’

Met zijn mooiste glimlach strekt hij zijn handje naar mij uit om me het sieraadje aan te geven.

Dean is een prachtig kereltje. Druk, maar ontzettend lief. Hij vindt alles grappig en ziet overal de humor van in. Zelfs wanneer hij 's avonds in zijn bedje ligt en eigenlijk moet slapen hoor ik hem regelmatig schaterlachen in zichzelf.

Hoewel hij me altijd opvrolijkt, maakt hij me nu onbedoeld een beetje verdrietig.

Gespeeld blij neem ik het ringetje van hem aan.

‘Wat mooi schat!’

Terwijl mijn lieve kind weer verder graaft bekijk ik weemoedig het zilveren ringetje dat lichtelijk vervormd in mijn platte hand ligt. Een ringetje van amper één centimeter doorsnee. Piepklein maar desondanks van onschatbare waarde.

Met moeite lukt het me om het slappe ringetje door het gaatje van mijn oor te duwen. Vastmaken is een nog groter probleem. Het voorste staafje moet in het achterste tunneltje maar omdat het sieraadje verre van gaaf is werkt de sluiting niet goed meer waardoor het ding alleen maar meer verbuigt.

Plotseling ben ik vastbesloten het ringetje in mijn oor te krijgen, al duurt het een uur!

Wanneer het ringetje eindelijk op zijn plek zit, mijn oor rood en opgezet is, mijn zoontje slaapt en de regen harder dan ooit tegen de slaapkamerruit striemt dwalen mijn gedachten als vanzelf af naar het jaar 1999. Het laatste jaar van de roerige nineties waarin ik in Glasgow mijn meest bizarre zomer ooit beleefde.

In tegenstelling tot vandaag scheen de zon hoog aan de strakblauwe hemel. Voor we samen de stad in gingen om te winkelen bracht ik staand voor de plakspiegel op zijn garderobekast zorgvuldig mijn smokey eyes aan.

Lewis liep in zijn joggingbroek achter me langs en trok in ons gezamenlijke spiegelbeeld weer eens één van zijn gekke gezichten.

‘Mooi?’ vroeg ik expres in het Nederlands terwijl ik me naar hem omdraaide.

‘You’re going to scare people!’

Met mijn zwart omrande ogen keek ik hem vragend aan. Ik wist soms echt niet waar ik met de man aan toe was, wat hij nu wel of niet werkelijk meende.

‘Well... as long as I don’t scare you?’

Lewis lachte.

‘You know you're beautiful!’

Net toen ik bijna klaar was met mijn kohlpotlood duwde hij in het voorbijgaan terloops zijn ooringetje in mijn hand. Het zilveren ooringetje dat hij zelf altijd droeg en wat ik al dagen van hem af probeerde te troggelen omdat ik graag iets persoonlijks van hem wilde dragen. Hij had het me steeds niet willen geven.

‘Why not?’

‘Because it’s mine!’

En nu, een dag voordat ik weer naar Nederland zou vertrekken kwam hij uit zichzelf met dat sieraadje aan. Ik

was zo blij als een kind en vroeg hem direct het oorbelletje bij me in te doen...

Mijn dagdroom wordt brutaal verstoord door het snerpande geluid van de deurbel. Het blijkt de postbode met een pakket. Ik herken direct het logo op de verpakking. Leuk, mijn nieuwe kleding!

Wanneer ik de doos van hem heb aangepakt en deze rustig op mijn gemak wil openmaken besluit ik eerst de radio aan te zetten. Kleding passen met muziek op de achtergrond is net iets gezelliger.

Of de duivel ermee speelt wordt op dat moment net 'Don't dream it's over' van Crowded House ingezet. Het nummer van Lewis en mij. Net nadat mijn zoontje juist zijn oorringetje uit het overvolle doosje heeft weten te graaien klinken nu de welbekende klanken van ons liedje door de kamer.

Is dit echt toeval? Of is dit misschien een teken en denkt hij net zo vaak aan mij als ik aan hem?